

STEVE BERRY

ČÍSAŘOVA
PAST

Císařova past

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Steve Berry
Císařova past – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STEVE BERRY

CÍSAŘOVA
PAST

2022

*Věnováno Kelley Raglandové,
která je prvotřídní redaktorka a ještě lepší člověk.*

PODĚKOVÁNÍ

Mé vřelé díky opět patří Donu Weisbergovi, generálnímu řediteli nakladatelství Macmillan, Sally Richardsonové, která stojí v čele St. Martin's Publishing, Jen Enderlinové, která je jeho výkonnou ředitelkou, a mému vydavateli v Minotauru, Andrew Martinovi. Můj velký dík sklízí také Hector DeJean z propagace; Jeff Dodes a všichni z marketingového a obchodního oddělení, zvláště pak Paul Hochman a Danielle Prielippová; Anne Marie Tallbergová za veškerou pomoc s paperbackovým vydáním; David Rotstein za obálku a Mary Beth Rocheová a její vynalézaví kolegové z oddělení audia.

Hluboce se skláním, ostatně jako vždy, před Simonem Lipskarem, mým agentem a přítelem.

Velký díky patří také Madeline Houptové, která se stará o hladký průběh mých vztahů s Minotaurem. A pak je tu Meryl Mossová a její skvělý tým z propagace (zvláště Deb Zipfová), dále také Jessica Johnsová a Esther Garverová, které se starají o hladký chod Steve Berry Enterprises.

Jako vždy děkuji také mé ženě Elizabeth, která je po všech stránkách jedinečná.

Posledních sedm let vydávám své knihy s Kelley Raglandovou. Když jsem v roce 2014 přecházel od nakladatelství Random House k Macmillan, tento můj krok doprovázely obavy. Po třinácti letech v jednom nakladatelství, s jedním redaktorem,

STEVE BERRY

s jedním týmem, s nímž jsem se cítil jako v bavlnce. Báł jsem se, že už to takové nikdy nebude.

A měl jsem pravdu, nebylo.

Bylo to dokonce ještě lepší.

A všechno to začalo u Kelley.

Je to milá bytost s vřelým srdcem, vybranými způsoby a nakažlivým úsměvem. Nikdy nezvyší hlas ani se nerozcílí. Nikdy nepoužije nevhodný výraz nebo urážlivý komentář.

Ale má své vlastní názory.

A když je vysloví, bez obav se jejími radami řídím. To, k čemu jsem po sedmi letech dospěl, ostatní věděli už přede mnou. Je to chytrá, důvtipná a vůbec po všech stránkách skvělá osoba.

Takže tahle kniha patří tobě, Kelley.

Děkuji ti.

Za všechno.

*Masy mají málo času přemýšlet.
A jak obrovská je ochota moderního člověka uvěřit.*

ADOLF HITLER

PROLOG

SPOLKOVÁ ZEMĚ BAVORSKO, NĚMECKO

SOBOTA 8. ČERVNA

10:40

Dannyho Danielse blažilo, že už není prezidentem Spojených států, a užíval si svobody. Svou práci samozřejmě miloval a osm let také úřad vykonával, jak nejlépe uměl. Ale doopravdy skvěle se cítil až teď. Byl volný. Mohl jet, kam se mu zachtělo. A kdy se mu zachtělo.

Odmítl jakoukoliv ochranu tajných služeb, na kterou měl právo i po odchodu z úřadu. Vykroutil se z ní poukazem na náklady, které by to daňové poplatníky stálo. Pravým důvodem ale bylo, že se nechtěl nechat hlídat jako malé dítě. Kdyby mu chtěl někdo ublížit, ať to zkusí. Byl všechno, jen ne bezbranný, a navíc bývalí prezidenti nikdy podobným nebezpečím nečelili.

Samozřejmě že ho poznávali.

To bylo u politiků normální.

Kdykoliv taková situace nastala, držel se toho, co ho učila matka – choval se velkoryse a přátelsky. Ale tady, v jižním Bavorsku, během deštivé červnové soboty, byly takové šance velmi malé. A kromě toho nebyl prezidentem už šest měsíců. V politice to prakticky znamená prehistorii. Teď zastával post senátora úžasného státu Tennessee. A tady byl proto, aby pomohl přítelkyni.

Proč?

STEVE BERRY

Protože to přece přátelé dělají.

Bez obtíží našel policejní stanici v Partenkirchenu. Horské městečko sousedilo s Garmischem tak těsně, že bylo těžké určit, kde jedno končí a druhé začíná. Kamenná, žulou obložená budova sídlila na dohled starého zimního stadionu, který byl, jak mu bylo známo, vybudován u příležitosti konání Zimních olympijských her v roce 1936, kdy je Německo hostilo naposledy. V dálce za stadionem se zelenaly alpské svahy protkané lyžařskými tratěmi, které pokrývaly už jen zbytky sněhu.

Přišel si promluvit se ženou, která byla zadržena na přímý rozkaz německé kancléřky. Jmenovala se Hanna Cressová. Pát-rání Europolu včera odhalilo, že je běloruskou občankou bez záznamů v trestním rejstříku. Z digitálních dokladů byl úřad také schopen dohledat, že je majitelkou luxusního bytu v Minsku, že vlastní Mercedes C-Class a v loňském roce vycestovala z Běloruska celkem čtrnáctkrát, aniž by důvody jejich cest byly známé.

Zároveň bylo zřejmé, že ji nikdo nevyškolil v umění, jak se chovat nenápadně.

Bylo na spadnutí něco velkého.

Cítil to v kostech.

Už jen proto, že ho o pomoc osobně požádala jeho dobrá známá, německá kancléřka.

Líbilo se mu to. Připadal si užitečný.

Hannu Cressovou našel v nevelké výslechové místnosti, která postrádala okna a na podlaze měla jen obyčejnou hrubou dlažbu. Žena seděla u stolu, v prstech svírala cigaretu a vzduch byl tak nasycen kouřem, až ho štípal do očí. Nikdo ho nedoprovázel. I když na přímý příkaz kancléřky nebude jejich rozhovoru nikdo další přítomen a obsah nebude zaznamenáván, pečlivě za sebou zavřel dveře.

„Proč jsem zadržena?“ otázala se žena věcně a dobrou angličtinou.

„Někdo se domníval, že neexistuje lepší místo, kde bychom se mohli seznámit.“ Právě důvody jí nehodlal sdělovat.

CÍSAŘOVA PAST

Vydechla další oblak cigaretového kouře. „Proč za mnou poslali amerického prezidenta, když se vás to netýká?“

Pokrčil rameny a posadil se. Na stůl přitom položil hnědou obálku.

O jeho anonymitě už nemohlo být řeči.

„Už nejsem prezident. Jenom občan.“

Zasmála se. „Jako byste tvrdil, že zlato je jen kov.“

Trefná poznámka.

„Přicestovala jsem do Německa, abych doručila obálku,“ řekla důrazně. „Ne proto, abych byla zatčena. A teď si se mnou přeje mluvit americký prezident?“

„Vypadá to na docela zvláštní den. Jsem zde proto, abych pomohl přítelkyni. Marii Eisenhuthové.“

„Vážené německé kancléřce. Samotné *Omě*.“

Usmál se nad její přezdívkou. Babička. Babička národa. Tohle slovní spojení jistě vzniklo nejen v narážce na její věk, ale také na dlouhou dobu, kterou je Eisenhuthová kancléřkou. V Německu neexistuje omezení délky mandátu. Zůstáváte ve funkci tak dlouho, dokud si to lidé přejí. Tenhle systém se mu zamlouval.

Žena znovu zhluboka potáhla z cigarety, pak zadusila oharek v popelníku. „Přišel jste si promluvit. Tak mluvte. Pak mě možná necháte jít.“

Objevila se v Garmischi včera. Přijela sem na setkání, kterému předcházela řada organizačních e-mailů adresovaných úřadu kancléřky od muže jménem Gerhard Schüb. Úmyslem bylo předání Schübových materiálů, Cressová měla posloužit jako poslíček. Což se také stalo. Proto ta obálka. Pak byla Cressová vzata do vazby. Proč? Dobrá otázka. Dokonce ani jeho stará známa, tedy kancléřka, mu na ni zcela uspokojivě neodpověděla. Ale proč by jim do jejich postupu mluvil. Naopak ho těšilo, že ho k tomu přizvali.

„Kdo je Gerhard Schüb?“ zeptal se.

Usmála se a úsměv jen zvýraznil, že má modřinu na pravé líci. Podlitina kazila její jinak souměrnou a pohlednou tvář až mléčně

bílé pleti. Pouze tvar jejích pěkných úst a nosu jí propůjčoval poněkud chladný vzhled, pohled měla odtažitý a zahalený tajemstvím.

„Je to člověk, který se snaží pomoci,“ řekla.

To nebyla odpověď. „Zeptám se vás znovu. Kdo je Gerhard Schüb?“

„Člověk, který ví něco důležitého.“ Kývla směrem k obálce. „A tímhle toho část sděluje.“

„Proč s tím nepřišel sám?“

„Nechce, aby se vědělo, kde je. Nechce ani, aby to věděla *Oma*.“ Odmlčela se. „Nebo bývalí prezidenti. Proto poslal mě.“ Vzdorně mu pohlédla do očí. „Nic z toho nechápete, že?“

Nehledě na její slovní výpad, v té větě postřehl skryté sdělení.

Ještě toho spoustu nevíte.

„Existují lidé a věci z minulosti, jejichž význam přetrval dodnes,“ pokračovala. „Lépe řečeno zásadní význam. Jak zjistí německá kancléřka – pokud se bude touto záležitostí zabývat. Vyřídte jí, ať se snaží.“

„O co?“

„Zvítězit.“

Zvláštní odpověď, ale nechal ji bez komentáře. Zvedl obálku. „Uvnitř je list se spoustou čísel. Vypadají jako GPS souřadnice. Jsou to souřadnice?“

Přikývla. „Udávají místo. Bylo mi řečeno, že ho musíte navštívit.“

„Proč?“

Pokrčila rameny. „Jak to mám vědět? Jsem jenom poslíček.“

„Včera jste se o tomhle ani slovem nezmínila.“

„Nedostala jsem šanci. Než mě zatkli a udeřili do tváře.“

To vysvětlovalo tu modřinu.

„Četl jsem i další papíry, které jsou v obálce,“ řekl. „Vyprávějí o věcech, které jsou už dávno minulostí. O druhé světové válce. O Hitlerovi. O nacistech.“

CÍSAŘOVA PAST

Zasmála se, krátce a nuceně. „Je zajímavé, jaký význam může mít minulost. Dávejte pozor, pane exprezidente, možná se něčemu přiučíte.“

Uvědomil si, že to s ní nebude jednoduché.

On je ale na složité záležitosti zvyklý. „Je tedy Gerhard Schüb můj učitel?“

„Pan Schüb se pouze snaží pomoci.“

„Za jakým účelem?“

Usmála se. „Odhalení pravdy. Za jakým jiným?“

Sáhla po krabičce cigaret. Usoudil, že další cigareta jí možná rozváže jazyk, a dovolil jí to. Obratně si připálila a dvakrát zhluboka potáhla. Zdálo se, že ji to uklidnilo.

Potřeboval se dozvědět víc.

Zvlášť o původu dokumentů v obálce.

Nejdřív se změnil její pohled. Vážný a zadumaný výraz vystřídal náhlý záblesk strachu, pak bolesti a nakonec beznaděje. Svaly v obličejí se jí stáhly a zkroutily v předzvěsti očekávané smrti. Upustila cigaretu. Sáhla si rukama na hrdlo. Jazyk v otevřených ústech jí ztuhl, začala chrčet, jak lapala po dechu. Ze rtů jí začaly stékat zpěněné sliny.

Vyskočil a snažil se jí pomoci. Oběma rukama ho uchopila za klopy saka, oči rozšířené hrůzou.

„Kai... ser.“

Pokusila se naposledy nadechnout, pak jí povolily krční svaly a hlava klesla ke straně. Přestala mu svírat sako a zhroutila se nazad do židle. V posledním závanu jejího dechu ucítil lehký odér hořkých mandlí.

Poznal ho.

Kyanid.

Podíval se na balíček cigaret na stole, na ještě žhnoucí oharek na podlaze.

Co to má, zatraceně, znamenat?

A co myslela tím...

Císař.

O TŘI DNY
POZDĚJI

KAPITOLA 1

BĚLORUSKÁ REPUBLIKA

ÚTERÝ 11. ČERVNA

8:50

Cotton Malone uměl vycítit, když se blížily problémy. Měl by to umět, protože většinu času žil s nebezpečím v zádech. Jako například dnes. Začalo to úplně nevinně už během snídaně v luxusním hotelu Peking. Dotek Orientu v zemi bývalého sovětského bloku. Okázalý přepych všude, kam se člověk podíval. Konec-konců si to tak přál, jelikož na této cestě nebyl sám.

„Nenávidím letadla,“ řekla Cassiopeia Vittová.

Usmál se. „Řekni mi něco, co nevím.“

Nacházeli se kilometr a půl nad zemí a mířili jihovýchodním směrem nad Polsko. Pod nimi se táhly rozlehlé neobydlené lesy, jen tu a tam narušené městy. Na východ se vydali na přání bývalého prezidenta Dannyho Danielse, který je o to požádal přede dvěma dny v Kodani. Předestřel jim problém. Německá kancléřka hledala člověka jménem Gerhard Schüb. Jakási Běloruska Hanna Cressová se objevila v Bavorsku s neuvěřitelnou informací, pak ale byla zavražděna. Než zemřela, stačila říct jedno slovo.

Císař.

„Myslíte, že byste se vy dva mohli vydat do Minsku a zkusit se dozvědět o ní anebo o Gerhardu Schübovi víc?“ zeptal se Daniels.

STEVE BERRY

Hned včera ráno si tudíž pronajali letadlo a vydali se z Dánska do Běloruska, kde pak celý den strávili pátráním.

Tím ale upoutali pozornost.

„Myslíš, že se z téhle země dostaneme v pořádku, a ne na cimprcampr?“ zeptala se.

„Vidím to tak padesát na padesát.“

„To nezní moc dobře.“

Usmál se. „Zatím nás nedostali.“

Sotva se jim podařilo proklouznout z hotelu poté, co si pro ně přišla místní milice. Na letiště dorazili jen těsně před pronásledovateli, ale vzápětí zjistili, že letadlo, kterým včera přiletěli, bylo zadrženo. Takže Cotton udělal to, co by zvládl každý podnikavý knihkupec, který kdysi sloužil jako důstojník tajné služby Ministerstva spravedlnosti Spojených států, a ukradl jiné.

„Letadla z duše nenávidím,“ zopakovala Cassiopeia. „A zvláště ta, ve kterých je sotva místo k hnutí.“

Jejich výběr letadel byl omezený. Nakonec naskočili do Airvanu GA8. Byl vyrobený v Austrálii. Jednomotorový, se vzpěrami pod křídly, celokovový, asymetrických tvarů. Dalo by se říct, že vypadal jako *pomačkaná hranatá plechovka*. Letadlo bylo navrženo, aby se umělo vyrovnat s hrboлатыmi přistávacími drahami a křovinatým povrchem. Podobným strojem už před lety letěl a nepřipadal mu špatný. V tomhle modelu bylo navíc odmontováno osm zadních sedadel, aby za pilotní kabinou vznikl větší nákladní prostor. Však také reklamní nápis na trupu oznamoval, že letadlo je určeno pro seskoky s padákem. Nahodit jeho jediný motor nebylo nikterak složité.

Všiml si, že Cassiopeia sleduje okýnkem zemi pod nimi.

„Není to tak špatné,“ řekl.

„Jak se to vezme.“

Cassiopeia byla úžasná. Směsice latinskoamerických a arabských kořenů propůjčuje ženám s těmito geny mimořádně atraktivní vzhled. V jejím případě se přidala i inteligence a kurážný duch lvice, ale také pár negativních drobností. Udělala by vše,

CÍSAŘOVA PAST

aby se vyhnula zimě. On nenáviděl uzavřené prostory, ona ne-
snášela výšky. Bohužel ničemu z toho se v tuhle chvíli nedalo
vyhnout.

„Víš, kde jsme?“ zeptala se.

„Řekl bych, že severně od Brestu, který leží přímo na polských
hranicích. Doufám, že někde na jihu už to město zahlédnu.“

Udržoval neměnný kurz s ranním sluncem v zádech a násle-
doval střílku kompasu na palubní desce tak, aby neustále mířili
na jihozápad. Kdyby směřoval příliš severně, skončili by v Litvě,
kde by jejich problémy pokračovaly. Chtěli se dostat do Polska,
zpět pod ochranná křídla Evropské unie. Výbor státní bezpeč-
nosti Běloruska byl nejméně spolehlivým a dosud funkčním pohrobkem
sovětské KGB. Používal dokonce totéž označení a byl nejvýkon-
nějším orgánem potlačujícím lidská práva. V jeho rejstříku bylo
mučení, popravy, bití, vše, na co si člověk vzpomene. Takže se
snažil vyhnout okamžiku, kdy by jejich metody mohl zakusit na
vlastní kůži.

Držel zlehka ruku na kniplu, který trčel spíš z podlahy než
z palubní desky. Předními i bočními okny měl výborný výhled.
Nebe bylo jasné, zemi pokrývaly bezbřehé lesy. Silnice, která je
protínala, se táhla jako tmavá linka a tu a tam ji přerušovaly sil-
ničky odbočující k roztroušeným statkům.

On létání miloval.

Jako by byl s letadly rostlý. Kdysi si dokonce myslel, že pilo-
tování se bude věnovat profesionálně. Vše se ale vyvinulo jinak.
Což bylo při zpětném pohledu na vlastní život jen málo výstižné
konstatování.

Rychle překontroloval ukazatele na palubní desce. Letová
rychlost, osmdesát uzlů. Palivo, čtyřicet pět galonů. Elektrické
napětí, v pořádku. Kontrolky, funkční.

Pod nimi v dálce na jihu zahlédl Brest.

Výborně.

„Támhle je náš orientační bod,“ řekl. „Hranice jsou už blíz-
ko.“

STEVE BERRY

Sto devadesát kilometrů z Minsku urazili v dobrém čase. Jakmile se ocitnou nad Polskem, najde komerční letiště, kde přistane a kde budou moct přesehnout na první dostupný spoj. Bylo by mnohem riskantnější pokračovat dál s tímhle kradeným strojem.

Příškrtil výkon motoru, snížil rychlost a nastavil výškové klapky tak, aby Airvan klesl do tří set metrů. Měl v úmyslu udržovat nízkou letovou hladinu pod dosahem radarů.

„A jsme tu,“ řekl.

Udržoval stabilní výšku, zvuk dvoulisté vrtule ani jednou nezakolísal. Vypadalo to, že motor pracuje spolehlivě. Pár nárazů vzduchu stoupajícího z nižších sfér trochu rozechvělo křídla, ale nebylo to nic znepokojivého.

Pak to uviděl.

Záblesk.

Mezi korunami.

Následovaný střelou vypálenou zpod stromů, která mířila přímo na ně.

Trhl kniplem a udělal prudký manévr v ostrém oblouku tak, že křídla svírala se zemí téměř pravý úhel. Airvan byl naštěstí kvalitní stroj a manévr zvládl, nicméně ztratili rychlost, což se bohužel projevilo tím, že začali padat.

Střela explodovala kus nad nimi.

„Ruční protitankový granát,“ konstatoval, zatímco tahal za knipl a zároveň se snažil zvýšit výkon motoru, aby nabrali rychlost. „Zjevně na nás nezapomněli.“

Namířil nos stroje vzhůru s úmyslem stoupat.

Čert vem průlet pod radarem. Zaútočili na ně.

„Další,“ vykřikla Cassiopeia a vyhlížela ven předním sklem.

„Kde?“

„Z obou stran. Dvě.“

No výborně.

Zvýšil výkon motoru na maximum a výškové klapky nastavil na prudké stoupání.

CÍSAŘOVA PAST

Ozvaly se dvě exploze. Jedna je zdaleka minula a nezpůsobila žádné škody, ale druhá jim provrtala křídlo. Zůstal v něm doutnajícím otvor.

Motor zakašlal.

Cotton sáhl po ovládní přívodu paliva a uzavřel nádrže pod levým křídlem v naději, že motor nezahltí vzduchem. Stále udržovali výšku, ale stroj začal bojovat o život.

„To není dobrý,“ řekla Cassiopeia.

„Ne, není.“

Potýkal se s otřesy, knípl se mu zmítal mezi nohama. „Asi to neuslyšíš ráda, ale půjdeme k zemi.“

KAPITOLA 2

Cassiopeia to opravdu neslyšela ráda.

Ani v nejmenším.

Letadlo se nepřestávalo otrásat. Budoucí scénář nevypadal zrovna příznivě. Hypnotizovala výškoměr a vyčetla z něj, že se blíží k úrovni jednoho tisíce metrů.

„Proč pořád stoupáme?“ zeptala se.

Cotton se ze všech sil snažil letadlo ovládnout, ale stroj jako by vzdoroval každému jeho pokusu. „Kope jako splašená herka. Odepni se, jdi dozadu a podívej se, jestli tam nejsou nějaké padáky.“

Nevěřila svým uším, ale věděla, že nemá cenu mu odporovat. Dělal, co mohl, aby je udržel ve vzduchu, a ona mu za to byla vděčná. Uvolnila přezku a vyvlékla ramena z bezpečnostních pásů.

Letadlo sebou prudce škublo.

Chytila se opěradla, pak začala vrávoravě postupovat dozadu. Po obou stranách volného prostoru se táhly lavice. Kromě nich tam nic dalšího nebylo.

„Nic tu není,“ volala.

„Podívej se do lavic,“ pobízel ji Cotton.

Vrhla se na pravou stranu a klekla si. Chytila se lavice a nadzdvihla dlouhý odklopný sedák. Uvnitř byl jeden padák. Vytáhla ho, pak se přesunula na protější stranu a otevřela druhou lavici. Nic.

CÍSAŘOVA PAST

Jediný padák?

To snad ne.

Cotton se dál potýkal s letadlem.

Reagovalo na snahu manévrovat, ale stálo to obrovské úsilí. Musel být opatrný, aby nedošlo k poklesu vztlaku. Srovnal klapky, čímž zvýšil rychlost. Letadla jsou navrhována pro konkrétní účely, na určitý dolet a rychlost. Vzhledem k okolnostem si tenthle stroj vedl báječně.

Ruční protitankový granát poničil křídlo a ovládací klapky. Z nádrže unikalo palivo, vytekla z ní polovina obsahu, který měli, když startovali. Motor dál statečně burácel, ale stroj se spíš jen prodíral vzduchem. Řídící páka se mu volně kymácela mezi nohama, což znamenalo, že se nejspíš něco porouchalo během prudkého stoupání. Přesto dokázal ustálit letovou hladinu ve výšce nad dvanácti sty metry.

Víceméně stále směřovali na jihozápad.

Další střely ze země už vypáleny nebyly, což, jak doufal, znamenalo, že pronikli nad Polsko. Bylo ale těžké to s jistotou určit, protože dole se stále táhly jenom lesy.

Knipl se mu vytrhl z ruky a letadlo vypovědělo službu. Přístroje se zbláznily. Ukazatele tlaku a paliva klesly na nulu. Letadlo se propadlo, jako když býk vyhodí zadníma.

„Je tady jen jeden padák,“ volala znovu Cassiopeia.

„Nasaď si ho.“

„Cože?“

„Nasaď si tu zatracenou věc na záda.“

Cassiopeia se nikdy dřív padáku ani nedotkla, natož aby si ho oblékala. Skok z letadla byl tou poslední věcí na světě, kterou si přála dělat.

Podlaha se jí chvěla pod nohama jako při zemětřesení. Motor se snažil udržet je ve vzduchu, ale gravitace dělala, co mohla, aby je poslala k zemi. Cassiopeia prostrčila ruce ramenními

popruhy, upevňovací popruh si protáhla mezi nohama a zacvakla ho do přezky.

„Otevři boční dveře,“ přikázal jí. „Dělej. Už tu věc ve vzduchu dlouho neudržím.“

Sáhla po páce, odsunula dveře po kolejnici stranou a zafixovala je. Dovnitř se dral s burácením horký vzduch. Dole, ale opravdu hodně hluboko, ubíhala země.

„Musíme vyskočit,“ snažil se Cotton překřičet hluk.

Rozuměla mu dobře?

„Nemáme na vybranou. S tímhle nedokážu přistát a nahoře se už neudržím.“

„Nedokážu vyskočit.“

„Ale dokážeš.“

Ne, nezvládne to. Dost na tom, že je uvnitř letadla. Už to jí stálo mimořádné úsilí. Ale vyskočit ven? Do volného prostoru?

Cotton si rozepnul bezpečnostní pásy a vysoukal se z pilotního křesla. Letadlo, teď nikým neřízené, vyrazilo kupředu, pak zpomalilo. Zavrávalo, pak k ní přistoupil, sevřel ji do objetí a v místech mezi páteří a padákem do sebe pevně zaklesl ruce.

Stáli tváří k sobě.

Úplně těsně.

Manévroval jimi ke dveřím.

„Cottone...“

„Polož ruku na uvolňovací pojistku,“ přikázal jí. „Počítej do pěti a pak za ni zatáhni.“

V jejím pohledu se zračila panická hrůza.

„Vzpomeň si, cos mi jednou řekla, když jsem propadl panice. Jsi tu jen ty a já, a já tě z toho dostanu.“

A políbil ji.

Pak spolu vyskočili z letadla.

Cotton už dříve padákem skákal, ale nikdy ne v tandemu, kdy se navíc druhého člověka pouze držel, aniž byl upnut do popruhů, bez ochranných brýlí a z tak nízké výšky.

CÍSAŘOVA PAST

Jakmile vyskočili z kabiny, okamžitě začali rotovat. Burácení větru je ohlušovalo, rvalo jim slova od úst. Vyschlo mu v hrdle, oči mu začaly slzet. Připadal si jako v bubnové sušičce. Ale snažil se neztratit hlavu a doufal, že o totéž se pokouší také Cassiopeia a že nezapomněla počítat do pěti a zatáhne za uvolňovací pojistku. Rozhodně to nemohl udělat místo ní, protože veškerou sílu musel věnovat tomu, aby se jí udržel a nevysmekly se mu ruce.

Rotace se zpomalila, takže stačil zahlédnout, jak se Airvan řítí k zemi. Měli by dopadnout od nehody pokud možno co nejdále, ale to se nezdálo být složité.

Náhle se mu hlava zvrátila dozadu a s oběma to prudce trhlo, což byl důkaz, že Cassiopeia napočítala do pěti. Viděl, jak z obalu vystřelil padák a jen co látka nabrala vzduch, lanka se napjala. Oba byli vystřeleni vzhůru, pak se ale jejich pohyb ustálil a zvolna se snášeli k zemi, jako by šlo o to nejkolidnější ráno ze všech.

„Jsi v pořádku?“ zakřičel jí do ucha.

Přikývla.

„Potřebuju, abys zvedla ruce nad sebe a tahala za lanka, kterými budeš řídit,“ pokračoval.

„Říkej mi, co mám dělat.“

Ohromilo ho, jak to zvládá. Pro někoho, kdo trpí fobií z výšek, musí tohle být ta nejhorší noční můra.

„Zatáhni silně levou rukou.“

Poslechla, co jí řekl a výsledkem byl rychlejší sestup. Směřovali na mýtinu, kterou zahlédl mezi stromy. Dopadnout na zem tam bylo mnohem výhodnější než zůstat viset ve větvích.

„Ještě víc,“ nabádal ji.

Poslechla ho.

Přesto však nemířili k cíli dostatečně rychle.

A ztráceli vzduch.

Rozhodl se, že zkusí padák řídit sám a uvolnil jednu ruku, kterou se jí držel. Rychle sáhl po svazku řídicích lanek a využil

STEVE BERRY

veškerou svou váhu k tomu, aby nasměroval padák proti vzduchu a změnil trajektorii jejich sestupu.

Do dopadu chybělo jen několik vteřin.

Držel se doslova jako o život, napínal tělo, jak mohl, od smrti ho dělilo jen jeho deset prstů. Cassiopeia rozpoznala nebezpečí, objala ho kolem pasu a pevně jej sevřela.

Ocenil její pomoc.

A dál zápolil s lanky.

Přeletěli stromy.

„Až dopadneme na zem, skrč kolena,“ řekl. „Nesnaž se nárazu vzdorovat. Jen prostě dopadni.“

Zem se rychle blížila.

„Pusť mě,“ zavelel.

Poslechla ho.

Vzápětí dopadli.

Padák ji táhl dál. On se od ní oddělil, skutálel se na pravý bok, smýkl sebou po kamenité zemi.

Zůstal ležet.

Vydechl, uklidňoval rozjitřené nervy.

Vypadalo to, že si nic nezlomil.

Bylo neuvěřitelné, jak jeho téměř padesátileté tělo dokázalo dopad zvládnout.

Také Cassiopeia ležela na zemi, splasklý padák vedle ní.

Z dálky uslyšel explozi.

Airvan.

Po dopadu vybuchl.

KAPITOLA 3

Cassiopeia prudce oddychovala, ale snažila se vyhnout hyperventilaci. Zažila už spoustu nebezpečných situací za přítomnosti ohně, vody, výbuchů, střelných zbraní a nožů. Ale nic – naprosto nic – se nevyrovnalo tomu, co podstoupila právě teď. Výšky pro ni odjakživa představovaly problém, ale dokázala ho zvládat. Samozřejmě že ale nikdy nemusela čelit pádu z nebes, letět na jediném padáku tisíc metrů vzduchem a držet někoho, kdo na ní doslova visel.

„Jsi v pořádku?“ zjišťoval Cotton, jen co k ní doběhl.

„Ne, to teda nejsem,“ skoro křičela. „Zrovna jsem vyskočila z toho blbýho letadla. Nepřijde ti na tom nic šílenýho?“ Stále se ne a ne uklidnit. „To bylo daleko za hranicí všeho, co jsem kdy chtěla zažít.“ Tíha okamžiku dál ovládala její mysl. Slova ze sebe doslova chrlila. „Vyskočila jsem z letadla. Ne. Vyvlekls mě z letadla.“

Klekl si před ní. „Aspoň jsem tě políbil.“

„Vážně? A to se mám jako cítit líp?“

Vzal její tvář do dlaní. „Dostal jsem tě z toho.“

Krátké konstatování, které mluvilo za vše.

Dívala se do jeho zelených očí.

A vzpomněla si, jaké to bylo ve Washingtonu, D.C., kdy on v panice čelil největšímu strachu, který ho kdy ovládl. Co mu

tenkrát řekla? *Jsi tu jen ty a já, a já tě z toho dostanu.* Přesně tak se teď zachoval on.

A nemýlil se.

Dostal ji z toho.

Potlačila své rozrušení a pohládila ho po ruce. „Já vím.“

„Nebyl čas o tom debatovat. Museli jsme opustit letadlo dřív, než by ztratilo výšku. Kdyby šlo do vrtule, už bychom nedokázali vyskočit.“ Pohlédl k modré obloze, pak směrem ke stromům a otevřenému prostoru. „Jenom doufám, že už jsme za hranicemi.“

V to doufala i ona.

Pomohl jí na nohy a rozepnul přezky, takže prázdný obal na padák se svezl k zemi. Bílá látka padáku ležela splasklá a zmuchlaná o kus dál.

Objala ho, nasála jeho vůni.

Pevně ji k sobě přivinul.

Znala hodně mužů a s některými si byla docela blízká, ale žádný se nevyrovnal Haroldu Earlu „Cottonu“ Maloneovi. Byl vysoký a měl široká ramena. Úhledné zastřížené a upravené vlnité vlasy jako by odjakživa měly odstín opršelé a přesto živoucí skály. Byl to přesvědčený individualista s vytříbeným vkusem a ještě vytříbenějšími názory. Přesto nebyl nudný patron a jistá potouchlost v jeho úsměvu dávala tušit, že má i jinou stránku povahy, o které by jistě dokázala přesvědčivě vyprávět. Pocházel ze solidní rodiny. Jeho matka se narodila v jižanské Georgii, otec byl profesionálním vojákem, absolventem vojenské akademie v Annapolisu. Vystoupal po hodnostním žebříčku až na post velitele, zmizel však, když se potopila jeho ponorka. Cotton se vydal v otcových šlápějích, nastoupil do námořní akademie a potom do letecké školy, kde podstoupil výcvik bojového pilota.

Nikdy ho však nedokončil.

Uprostřed studia náhle nasměroval své kroky k vojenské prokuratuře a byl přijat ke studiu práv na Georgetownské univerzitě.

CÍSAŘOVA PAST

Školu úspěšně absolvoval a po promoci sloužil jako právník u námořnictva.

Pak ale opět přehodil výhybku.

Přestoupil na Ministerstvo spravedlnosti Spojených států, konkrétně do zvláštní jednotky známé jako Magellan Billet, kterou řídila Stephanie Nelleová, žena, ke které choval hluboký respekt. Členem jednotky byl dvanáct let, pak však odešel předčasně do výslužby, rozvedl se s tehdejší manželkou, přestěhoval se do Dánska a koupil si knižní antikvariát.

Což byla jistě další velká změna.

Tenhle muž ale dobře věděl, co chce.

A jak toho dosáhnout.

Když se před několika lety potkali ve Francii poprvé, nepadli si hned do náruče. Dnes se ale milovali. Byli pár. Jejich vztah měl už za sebou i horší chvílky, ale všechny neshody ustáli. Nikomu nedůvěřovala víc než jemu a několik posledních minut toho bylo nejlepším důkazem.

Teď však nebyl čas na dlouhé rozjímání. Pustili se.

„To zříčené letadlo určitě upoutalo velkou pozornost,“ řekl. „Měli bychom se odsud rychle vypořít.“

Souhlasila. „A ty bys měl někomu zavolat.“

Cotton sáhl do kapsy pro mobil. Přístroj patřil Magellan Billetu. Byl určen pro kódovanou komunikaci a byl vybaven silným GPS satelitním lokátorem. Ačkoliv už nebyl činným agentem, Stephanie Nelleová svolila, aby si ho ponechal. Pravděpodobně proto, aby ho sama snadno lokalizovala, když od něho potřebovala pomoc.

A dělo se to poměrně často.

Možná to však už skončilo.

Po tom všem, co se stalo minulý týden v Polsku, pochyboval, že se mu Američané zase brzy ozvou. Se současným prezidentem Spojených států, Warnerem Foxem, si nepadli do oka. Bude lepší vyhnout se konfrontaci. Ta vlastně ani nehrozila, protože

Fox ho prohlásil za nežádoucí osobu. Z Washingtonu mu už žádná další zakázka nepřijde.

Jak to ale zpívala Doris Dayová? *Que sera sera*, neboli co se má stát, stane se.

Život jde dál.

Doufal však, že jiné tajné služby ho budou čas od času i nadále najímat, takže třeba ještě není všem dnům konec.

Zkusil přístroj použít, ale neměl signál. Sebral tedy padák i obal ze země a začal je narychlo balit, protože chtěl všechno schovat mezi stromy. Musí tu být poblíž nějaká silnice nebo alespoň cesta. Statek. Vesnice. Něco. Jakmile se někam dostanou, začne jeho telefon fungovat nebo najdou někoho, kdo funkční mobil má. Ale i kdyby musel zůstat trčet v lesích, alespoň tady byl s člověkem, s kterým mu bylo nejlíp. S první ženou byl dlouho ženatý. Prožili spolu spoustu radostí i strastí. Mají dokonce dítě. Syna Garyho. Když se rozvedli, upřímně si myslel, že už se nikdy znovu nezamiluje. Pak se ale objevila Cassiopeia, stejně jako hvězda na noční obloze. Doslova se zábleskem.

Protože tehdy na něho vystřelila.

Usmál se. Docela velkolepý začátek.

Pak věci nabraly rychlý spád a dnes tvoří pár.

Nebo spíš tandem.

Společně se chopili padáku a zamířili ke stromům. V dálce se začalo ozývat temné hučení, hluboký tón narušující tiché ráno.

Ten zvuk znali.

Lopatky rotoru.

Pokusil se určit, z jaké světové strany se helikoptéra ozývá, a usoudil, že ze západu.

„Je to čím dál hlasitější,“ řekla Cassiopeia.

„Letí sem.“

Pospíchali, aby se stačili schovat pod stromy, padák ukryli do lesního podrostu. Pravidelné hučení rotoru se ozývalo se vzrůstající intenzitou. Pak se nad korunami stromů přímo nad jejich hlavami objevil stroj NH90 s insigniemi NATO.

CÍSAŘOVA PAST

Utvrdili se, že se jim podařilo dostat se do Polska.

Pohyb helikoptéry pohybující se nízko nad stromy doprovázelo rytmické tepání lopatek. Vzápětí přistála přímo uprostřed mýtiny. Dveře se odsunuly a objevil se v nich civilně oblečený muž v tmavě modré bundě, džínsech a vojenských botách. Byl vysoký, urostlý, na hlavě rozčuchané bílé vlasy. Vydal se rázným krokem napříč mýtinou přímo k nim. Kráčel rázně jako člověk, který je zvyklý velet.

Aby také ne.

„Danny Daniels,“ pronesla Cassiopeia polohlasně.

KAPITOLA 4

Cotton s Cassiopeiou se vynořili z úkrytu pod stromy. Ulevilo se jim, když spatřili Danielse, který uměl své entrées vždycky dokonale načasovat. Jediné, co chybělo, byl oslavný chorál „Hail to Chief“, americká prezidentská hymna. Urostlý muž došel až k nim a s Cassiopeiou se dokonce objali. Vždycky pro sebe měli slabost. Nebylo v tom ale nic romantického, podobalo se to spíše vztahu otce s dcerou. Obdivovala ho a jejich city byly podle všeho vzájemné.

„Jste oba v pořádku?“ zeptal se Danny. „Měli jste docela rušné ráno.“

„Jak jste nás našel?“ zeptal se Cotton.

„Zachytil jsem váš telefon. Čekal jsem na základně v Grafenwöhr.“

Cotton o vojenském zařízení na německo-polských hranicích už slyšel, byla to největší mezinárodní výcviková základna v Evropě.

„Dnes ráno jste vzbudili poněkud rozruch,“ pokračoval Danny. „Odposlechy NATO zaznamenaly, že jste ukradl letadlo a podnikl nepovolený let. Monitorovali váš pohyb. Bělorusové se vás zas rozhodli sestřelit.“

„Mohli jste nás varovat,“ namítl Cotton.

„Znáte předpisy. Nemohli jsme připustit, aby zjistili, že víme, co dělají. Vzniklo to všechno kvůli tomu, o co jsem vás požádal?“

CÍSAŘOVA PAST

Přikývl. „Odpověď zní ano.“

Danny se pousmál. „Zdá se, že jde o mnohem víc, než to na první pohled vypadalo. Naštěstí mi ti dobří lidé na základně nabídli, že mě svezou, abych mohl zjistit, jak to s vámi vypadá.“

„Vážíme si vaší péče.“

Danny se rozhlédl. „Kde je druhý padák?“

„Další tam nebyl,“ řekla Cassiopeia. „Kromě kartáčku na zuby jsme se o všechno dělili.“

Danny nevěřicně kroutil hlavou. „Jak jste to zvládli?“

„Bylo to strašné,“ přiznala. „Ale vzhledem k okolnostem nevyhnutelné.“

Starší muž se usmál. „Oceňuji váš pozitivní pohled na celou záležitost.“

„Měl jste někdy možnost zažít podobné potěšení?“ zeptala se.

„Jednou. To už je dávno. V armádě. Pak jsem se rozhodl, že už nikdy z letadla skákat nebudu.“

„Úplně vám rozumím.“

Cotton velkoryse umožnil starému příteli, aby vedl rozhovor směrem, kterým potřeboval. Vycítil, že jejich problém je stále závažný.

„Zjistili jste něco o Hanně Cressové?“ zeptal se Danny.

„Jen samé drobnosti. Potřebovali bychom ještě den nebo dva. Snažili jsme se nepoutat zbytečnou pozornost, což se zjevně nepovedlo.“

Danny přikyvoval. „Je to zmatečné. Před třemi dny jsem byl osobně svědkem, jak Cressová zemřela v policejní místnosti během výslechu, když vykouřila cigaretu otrávenou kyanidem. Teď už víme, že cigarety jí dal službu konající policista. Ten tvrdí, že krabičku obstaral druhý vyšetřovatel, nejspíš z Berlína, protože žena se dožadovala možnosti kouřit. Kdo, jak, kdy, kde? Nevíme nic. Zdálo se, že měl pověření. Teď je pryč.“

„Žádné kamerové záznamy?“ zeptal se Cotton.

„Spousty. Ale nemáme jediný záběr, na kterém by tomu člověku bylo vidět do tváře. Dával si pozor.“

„Což naznačuje, že šlo o profesionála.“

Danny přikývl. „Přesně tak.“

Helikoptéra dál čekala uprostřed mýtiny, lopatky rotoru se stále pomalu otáčely a čeřily vzduch okolo vysokého křovinatého podrostu, který se ve větru ohýbal.

„Mimochodem,“ pokračoval Danny, „prezident Czajkowski vám z Varšavy přeje hodně štěstí. Musel jsem se na něj obrátit s prosbou o povolení k narušení polského vzdušného prostoru. Zvláštní bylo, že jen co jsem mu sdělil, že se toho účastníte vy, řekl, že si mohu dělat, co chci. Nepoložil mi jedinou otázku. Nechtěl byste mi to laskavě vysvětlit?“

Cotton se usmál. „Nejste jediný, kdo mi dluží protislužbu.“

„O tom bych se rád dozvěděl víc. Ale v tuhle chvíli ubíhá drahocenný čas a já vás stále potřebuji.“

Danny Daniels patřil k nejchytřejším lidem, se kterými se kdy Cotton setkal. Prezidentem Spojených států byl zvolen dvakrát po sobě, vždy zvítězil velkou většinou hlasů. Pojila je společná minulost podtržená zejména prezidentovými úzkými kontakty s Magellan Billet a Stephanií Nelleovou. Nejprve šlo o čistě pracovní vztah. Dnes tvoří Danny se Stephanií pár. Prezident se rozvedl a mohou se tedy stýkat veřejně.

Jednotku Magellan Billet vybuodovala Stephanie prakticky od základů. Zvláštní útvar začleněný pod ministerstvo spravedlnosti zaměstnává dvanáct agentů. Většinou jsou vzděláním vojáci nebo právníci. Pracují na její přímý rozkaz na případech, které jsou z hlediska spravedlnosti zvlášť citlivé. Byla to prakticky Dannyho jednotka rychlého nasazení pro řešení ožehavých témat. Ale za nového prezidenta Warnera Foxe to už tolik neplatilo. Dny Magellan Billetu byly pravděpodobně sečteny.

„Jak se má Stephanie?“ zeptal se Cotton.

„I nadále je suspendovaná, ale nepropustili ji. Dala mi jasně najevo, že si nepřěje, abych ji pomáhal. Souhlasil jsem, že se v jejím boji s Bílým domem budu držet stranou. Nic. *Nula*. A že to není snadné. Ale nehnul jsem ani prstem.“

CÍSAŘOVA PAST

Minulý týden, zatímco si Cotton vydobyl jistou přízeň polského prezidenta, Stephanie rozhněvala prezidenta Spojených států natolik, že jí slíbil vyhazov.

„Fox ji v tom nechává pořádně vydušit,“ pokračoval Danny. „Je to jeho styl. Stephanie slouží ke cti, jak to zvládá. Naštěstí je státní zaměstnanec, takže se jí dostane slyšení. Proběhne za zavřenými dveřmi a bude označeno jako tajné, ale pořád je to slyšení. Chvilí to potrvá a já v tom nemůžu nic podnikat, nanejvýš to zpozvdálí pozorovat.“

„Ale přesto jste tady, v lesích na východě Polska,“ namítla Cassiopeia. „A disponujete helikoptérou NATO.“

„Je dobré mít určité jméno,“ pousmál se Daniels potutelně.

„Přišli jsme k tomu jako slepí k houslím,“ ujal se slova Cotton, „a domnívali jsme se, že to bude rychlá špionážní akce, kdy získáme pár informací. Evidentně jde o víc. Možná byste nám měl nalít čistého vína.“

„V Německu se schyluje k volbám. Věděli jste to?“

Oba zavrtěli hlavou.

„Záhy proběhnou volby do národního parlamentu. Jakmile skončí, nově sestavený Bundestag neboli spolkový sněm se sejde a bude hlasovat o tom, kdo se stane německým kancléřem. Aby kandidát tento post získal, musí dostat většinu hlasů celého zvoleného zákonodárného sboru. Nejen z vlastní strany, ale ze všech. Němci pro to mají název. *Kanzlermehrheit*. Kancléřská většina.“

„Pěkná fuška, zdá se,“ poznamenal Cotton.

„To tedy ano, zvlášť když si uvědomíte, kolik je v Německu politických stran. Podle posledního sčítání nejméně čtyřicet. Aby toho nebylo málo, hlasování o kancléři probíhá v Bundestagu tajně. Takže nikdo neví, jak kdo hlasoval. To umožňuje uzavírat množství různě se přeskupujících společenství.“

Na rozdíl od Kongresu, kde je hlasování o předsedovi Sněmovny reprezentantů veřejné. Každý člen musí jasně deklarovat, jestli je pro kandidáta, nebo proti němu.

„A tady nastává zádrhel,“ řekl Daniels. „Nominanta na kancléře navrhuje německý prezident. Bývá jím obvykle lídr strany, která získala největší počet křesel v parlamentu. Když ale tahle osoba nezíská kancléřskou většinu, pak Bundestag volí vlastního kandidáta. Pokud se však nedobere výsledku, nastane pořádný zmatek. Naštěstí všichni kandidáti na kancléře od roku 1949 získali většinu v prvním hlasovacím kole, takže na tenhle scénář nikdy nedošlo.“

„Až doted?“ domýšlel se Cotton.

Danny přikývl. „Rýsuje se pořádná mela. Cirkus. Vzniknou různá kolbiště, leccos se může zvrtnout, nabrat špatný směr. A za šest měsíců může být ještě hůř. To se budou konat volby do Evropského parlamentu. Jednou za pět let vybírají členské státy své národní zastupitele. S jeho sestavením a fungováním jsou velké problémy. Obecně ale platí, že Evropské unii se daří tak, jak se daří Německu.“

Cotton si začínal uvědomovat závažnost celé situace.

„I samotný německý kancléř má velkou moc,“ pokračoval Danny. „Vybírá si všechny ministry. Podle toho, kdo tuto pozici zastává, vypadá celá německá vláda. Současnou kancléřkou je Marie Eisenhuthová. Spojeným státům je přátelsky nakloněná. Je to zároveň slušný člověk, který se snaží dělat pro vlastní zemi jen to nejlepší. Ale existuje protikandidát, který ji chce o tento post připravit.“

„A ten představuje problém?“ zeptala se Cassiopeia.

„Po všech stránkách.“

„Jak se jmenuje?“

„Theodor Pohl.“

KAPITOLA 5

KOLÍN NAD RÝNEM, NĚMECKO

11:00

Theodor Pohl si uvědomil, že má problém. Nikoliv snad s kampaní, která běžela jako na drátkách. Davy vypadaly nadšeně, doprovázelo ho jen samé provolávání slávy a aplaus. Dokonalejší obrázek pro kamery, které ho následovaly na každém kroku a bez přestání mířily na pódia, kde stál.

At' byl, kde byl, jeho sdělení bylo vždy stejné.

Německo Němcům.

Liberální přístup k přistěhovalcům a naturalizacím vnučený národu Spojenci po druhé světové válce musí přestat. Žádná smířlivá gesta vůči světu za věci, které se staly téměř před stoletím. Konec s Německem vedeným Němci ve prospěch německého obyvatelstva. Jeho poselství bylo pečlivě formulováno do zjednodušující podoby. *Nový jednotný Vaterland se zrodil ze sváru, ale je nadán silou.*

Vyvaroval se militantních formulací.

Rétoriku volil vždy pečlivě. Jeho sdělení spočívalo v jednoduché myšlence, že silná ekonomika vytváří silný národ. Ale ne s eurem. Není nutné být až přesprávně vstřícný, to je jen další zažitá představa. Německou měnou je marka. Vždycky byla a vždycky bude. Což dokonale souznělo s ústředním sloganem, který mu vymysleli dobře placení poradci.

Zurück in die zukunft.

Zpět k budoucnosti.

Ta slova, zdá se, rezonují. Na jeho mítinky přitahují víc a víc lidí. Dnešní zástupy byly zvlášť nadšené. Jeden transparent, který se začal na jeho shromážděních pravidelně objevovat, se mu zvlášť líbil.

WIR SIND DAS VOLK.

Jsme národ.

Stál ve stínu, který vrhal kolínský dóm, katedrála s dvojicí identických věží. Mohutný vzhled umocňovaly kamenné stěny poskládané s až filigránskou zručností. Katedrála se nacházela nedaleko nádraží, uprostřed obchodní čtvrti, a proudící zástupy a dopravní ruch jen podtrhovaly její vznešenost. Náměstí obklopující středověký chrám zaplnilo přinejmenším dvacet tisíc lidí. Patrioti prohlásili toto místo za srdce i duši Kolína.

A on jim nehodlal odporovat.

„Pohlédněte za mě,“ volal do mikrofonu, „na tento monument, kterému člověk vtiskl jak duši, tak tělo. Je to velkolepé dílo. Jeho velikost nezosobňuje nic než sílu.“ Dramaticky se odmlčel. „Toto je duše Kolína.“

Davy vyjádřily nadšený souhlas se zanícením, kterému na shromážděních už začínal přivykat.

Přesto si však uvědomoval, že se na obzoru rýsuje problém.

Vycítil ho z pohledu muže, který stál osamoceně opodál, poblíž vchodu do jednoho z obchodů táhnoucích se po vnějším obvodu katedrálního náměstí. Všiml si, že z pódia nespouští oči, ačkoliv věděl, že kvůli zájmu o projev to Josef Engle nedělá. Něco mu napovídalo, že jeho spolupracovníka cosi znepokojuje. Možná to byl způsob, jakým Engle stál, možná jeho minimální zájem o průběh mítinku.

Těžko říct.

Přesto se něco dělo.

Nicméně v tuhle chvíli se tomu nemohl věnovat a pozornost znovu nasměroval k lidem, kteří si na něj udělali čas a přišli si vyslechnout jeho poselství.

CÍSAŘOVA PAST

„Usiluji o kancléřství a moje strana usiluje o ovládnutí Bundstagu, protože pro Německo máme vizi, kterou, jak věřím, sdílíte. Už není potřeba cítit jakoukoliv hanbu za chyby minulých generací. Už jsme dost pykali za hříchy poslední Říše. Její lidé jsou mrtvi a neexistují. Stali se popelem v hrobech, v nichž leží. Čtvrtá říše nebude. Takové myšlenky jsou scestné.“ Odmlčel se, aby zapůsobila síla okamžiku. „Po tři čtvrtě století byl tento národ nucen akceptovat všechny ty, kterých se národy celého světa chtěly zbavit. Tento nedůstojný stav musí skončit.“

Věděl, že s jeho prohlášením budou lidé souznít. V Kolíně a jeho okolí žily statisíce tureckých přistěhovalců a jejich přítomnost nebyla vítaná. Po druhé světové válce Spojenci vnutili do německé ústavy klauzuli, která imigraci téměř nedovolovala kontrolovat. Pohlovo ústřední téma bylo prosté. Pluralismus ohrožuje německou podstatu. Vyřkl slova, která rezonovala celou zemí.

„*Ausländer raus.*“

Pryč s cizinci.

Lid souhlasně zaburácel.

Znovu se podíval na Englea stále stojícího vedle vchodu do obchodu. Jeho soukmenovec pocházel z historického území východního Německa až příliš obtěžkaného všudypřítomným terorem nedávných komunistických pořádků. Engle však dokázal překonat společenské bariéry, do kterých sjednocení občany z východu země v tichosti uvalilo. Držení těla měl jako vítální pětapadesátník, byl vždy opálený a nosil vandyckeovskou bradku prokvetlou šedinami, která mu dodávala sofistikovaný vzhled. Vypadal jakou džentlmen či venkovský šlechtic a jeho příjmení bylo odvozeno od slova „Engel“, tedy anděl, ale andělem ten muž rozhodně nebyl.

Pohl se opět zaměřil na dav.

„Neblahý dopad na naše bohaté německé dědictví má také americký vliv. Máme tu americké potraviny, televizi, filmy, knihy, vše, na co si vzpomenete. Naši mladí lidé lační po těchto cizích lákadlech a nepamatují si doby, kdy to německé bylo považováno

za důležité. Vědí pouze, že byla válka a že se staly hrozné věci a my teď musíme platit vysokou cenu za všechny tyto chyby.“

Opět se strhl bouřlivý potlesk.

„Aby nedošlo k omylu. Neobhajuji nic, co se pojí s tisíciletou říší. Hrozím se každé z jejích politických metod. Vše, co se tehdy dělo, bylo zlé. Nepodporuji násilí v žádné jeho formě, které by mělo sloužit k dosažení politického cíle. Ani teď. Ani nikdy. Žádám pouze, aby Německu bylo dovoleno existovat způsobem, který si přeje většina Němců.“

Pohledem přehlédl tváře, v nichž viděl očekávání, která jeho slova podle všeho vyvolávala. Bylo na čase skončit. Zvedl ruku, gestem ovládl posluchače. „Zpět k budoucnosti, přátelé. To je můj cíl. Žádám vás, abyste si jej vzali za svůj i vy.“

Následoval mohutný aplaus.

Kamery všechno zaznamenávaly. Zvedl obě ruce ke zdravici. Pohledem však klouzal až k Engleovi, který mu dlouhým pevným pohledem naznačil, že s ním potřebuje mluvit. Jeho pobočník se vydal k limuzíně zaparkované za náměstím.

I on, jen co sestoupil z pódia, zamířil k vozu a nasedl.

Engle se usmál. „Hanna Cressová je po smrti.“

Ta žena se na scéně vynořila neočekávaně. Nebyla součástí plánu. Takže bylo třeba přikročit k akci.

„Je to tvoje práce?“

Engle přikývl.

„Pak je všechno v pořádku, ne?“

„Zamotali se do toho Američani.“

To bylo znepokojivé. „Pověz mi víc.“

Pozorně naslouchal, když mu Engle vyprávěl, jak se v Partenkirchenu objevil bývalý prezident Spojených států a nyní senátor Danny Daniels a jak právě během jeho výslechu Hanna Cressová zemřela.

Tahle komplikace může pocházet pouze z jediného zdroje.

Od Marie Eisenhuthové.

KAPITOLA 6

STŘEDNÍ NĚMECKO

13:00

Kanclérka Marie Eisenhuthová se dívala ven z okénka helikoptéry. Ještě před přistáním se chtěla na vlastní oči podívat z výšky na ten hnus nacházející se v místě vzdáleném asi pětadesát kilometrů severně od Bayreuthu.

Pod nimi se táhly nevysoké vrcholky Harzského pohoří. Svahy hor ležících ve středním Německu byly pokryty hustými smrkovými lesy, v modravých vrásách údolí se klikatily říčky a na úbočích při březích hlubokých jezer se krčila malá města a vesnice. Věděla, jaké renomé budují kraji reklamní agentury. Země pohádek, království kouzel, kde se děti mohou proměnit v prince nebo princezny. Místo zahalené mýty. Dodnes slyšela otce, jak jí vypráví o fontáně v Goslaru. Když o půlnoci třikrát zaklepe na nejnižší mísu, objeví se čert.

Dodnes se jí při vzpomínce na otce rozhostí ve tváři úsměv. I když zemřel už před půlstoletím, jeho smrt ji stále nepřebolala.

Vrtulník opsal ve vzduchu oblouk.

Místo leželo přímo před nimi.

Uprostřed borového lesa na jednom ze svahů starých hor se naskýtal pohled na podivný útvar, který byl objeven teprve minulý podzim. Kdysi dávno zde někdo vysadil nejméně padesát

modřínů v záměrném rozložení, které vytvářelo gigantický hákový kříž. Jak se přiblížil podzim, do popředí vystoupily, ve zřetelném kontrastu ke stálezeleným borovicím, jasně žluté a oranžové barvy opadavých modřínů. Zakázaný symbol tak vytvořil v přírodě nepřehlédnutelný útvar. Všiml si jej jakýsi pilot a ohlásil to úřadům. Všichni se divili, že takto uspořádané stromy neobjevili už dřív. Nejvěrohodnější vysvětlení se opíralo o domněnku, že v létech, kdy se modříny takhle výrazně a naráz zbarvily, zrovna nikdo nad svastikou v patřičné výšce nepřelétal, aby obraz viděl. Nakonec padlo rozhodnutí, že budou stromy pokáceny. Marie si uvědomila, že je to dobrá příležitost nechat se u toho vyfotit. V rámci kampaně se zde rozhodla zastavit a nechat svoji návštěvu zdokumentovat patřičným počtem národních médií.

Shlížela dolů na stromy. Většina už byla pokácena, obrysy svastiky však byly ve vymýceném prostoru i nadále dobře vidět. Padne i pár dalších stromů, aby byl obraz definitivně odstraněn. Od zániku politiky národního socialismu uběhla už dlouhá doba, ale pozůstatky po nacismu tu sverepě přežívaly. Událost odehrávající se pod nimi byla však méně zhoubná ve srovnání s etnickou nenávistí a nevybíravými útoky proti cizincům, jejichž četnost byla bohužel znovu na vzestupu.

Dala pokyn k sestupu a helikoptéra přistála.

Vystoupila.

V patách jí necupital zástup pobočníků. Byla tu jen ona sama v konfrontaci s minulostí. Okolo ní se shromáždil houf reportérů. Mnohé tváře pravidelných návštěvníků jejich tiskových konferencí znala.

„Docela podivná scéna,“ pronesla jedna z frankfurtských korespondentek.

„Zapomenutá připomínka hrozné chyby.“ Když šlo o minulost, vyjadřovala se vždy obezřetně. „Ale musíme si uvědomit, že Hitler mohl povstat ne díky spouště nacistů, ale spíše díky nedostatečnému množství demokratů.“

Její obvyklé téma.

CÍSAŘOVA PAST

Vláda byla obrazem lidu.

Uvážlivá taktika, zvláště když její oponent se ji snažil vtáhnout do polemiky o morálce a odpovědnosti etnik. Nebyla však kancléřkou už šestnáct let proto, že by tak snadno skočila na vějičku.

Vykročila, zástup novinářů ji následoval.

Okolní lesy patřily různým národním korporacím. Část tvořil hospodářský les, většina půdy byla vykoupena už před dávnou dobou doslova za pár feniků. Stromový památník byl zjevně pěstován některou ze skupin Hitlerjugendu, Hitlerovy mládeže, která kdysi v plenéru v okolí Harzu našla útočiště. Existovala spousta podobných tábořišť v divočině, kde mladí muži podstupovali indoktrinaci národním socialismem pomocí až hypnotizující kombinace sportu, hudby a výchovy k souručenství.

Zamířila pod příkrov zelených jehličnanů.

Přímo před ní se tyčil mohutný modřín, poslední z nežádoucích stromů.

Zdálo se být až svatokrádežné pokácet takovou krásu. Ale stejně jako nacismus otrávil srdce a myslí těch, kdo byli v Německu nejlepší, tyto stromy byly plísni bující uprostřed čisté nádhery, která je obklopovala.

Nedělo se pro stromy samotné.

Bylo to nutné kvůli tomu, co představovaly. Napadlo ji, co kdysi slyšela. *Jeden nacista nebyl nic, čtyřicet znamenalo mrzutost, čtyřicet tisíc téměř ovládlo Evropu.*

Pohledem sklouzla na zem. Nikde žádný podrost. Nabízela se další symbolická metafora. V Hitlerově stínu neroste ani plevel.

Obrátila se k objektivům kamer a fotoaparátů. „Chtěla bych něco říci.“

Reportéři se shromáždili okolo ní.

„Můj oponent s oblibou vykřikuje *Zpět k budoucnosti*. Je pravda, že aktivně nevelebí minulost nebo její politiku. Při každé příležitosti nám ji ale připomíná. Vědomě znovu upevňuje německé nacionalistické cítění. Tvrdí, že naše identita leží

výhradně uvnitř našich hranic. A s tím já zásadně nesouhlasím.“

Vědomě přijala riziko tohoto veřejného obvinění. Ale její političtí poradci jí to znovu a znovu doporučovali. Pohlova předvolební kampaň se opírala o starší část německé populace. Většina jeho podporovatelů byla starší šedesáti let. Samotnému Pohlovi bylo téměř sedmdesát, jí skoro sedmdesát pět. Média s jistou mírou shovívavosti nazývala jejich souboj *bitvou zkušeností*. Šlo jen o slušně vyjádřenou skutečnost, že jsou staří. Zajímavé bylo, že její elektorát se rekrutoval převážně z mladých, žen a vysokoškolsky vzdělaných lidí. Dalším základním rozdílem mezi nimi byla náboženská příslušnost: ona byla katolička, on protestant – a víra nebyla pro německého voliče bezvýznamná.

„Chcete tím říct, že Pohl je až příliš pravicový?“ zeptal se jakýsi reportér.

„To, co říkám, je, že příliš zužuje problémy této země. Je přesvědčený, že jejich kořeny leží v imigraci. Věří, že sjednocení zničilo naši ekonomiku.“ Nasadila naučený úsměv. „Rozdílnost je prospěšná. Pro každého.“

Všimla si, jak ke stromu míří dřevorubci, motorové pily v rukou.

Znovu se obrátila k médiím. „Máme problémy. O tom není pochyb. Naše politické strany ztrácejí na síle. Odbory jsou nevýrazné. Věřících ve farnostech ubývá. Jsme druhý největší světový vývozce, ale naše výrobní síla je mezi průmyslovými zeměmi nejdražší. Chorobný pesimismus dusí vyjádření našich tužeb. Můj oponent se však nesnaží žádný z těchto neduhů zmírnit. Místo toho je používá k tomu, aby národ rozhněval a zmátl.“

Pozorně sledovala, jak se dřevorubci připravují pokácet strom. Dívali se jejím směrem, evidentně čekali, až domluví.

„*Keine Experimente*. Žádné experimenty. To je moje téma. *Zpět k budoucnosti* není nic než jen cesta k dalším problémům. Moje vize míří vpřed.“

Dala znamení dřevorubcům.

CÍSAŘOVA PAST

Motory pil naskočily a zuby řetězů se s typickým zvukem zakously do dřeva.

Před očima jí vytanul osmdesát let starý obraz, kdy mládež s planoucíma očima vysazovala sazenice s téměř nábožnou úctou, aby tím vzdala hold muži, jehož považovala za boha. Děti podporující myšlenku, které nerozuměly.

Kamery a fotoaparáty zaznamenávaly kácení letitého stromu.

Jedna z pil se zakvílením utichla, když se řetěz ve dřevě zasekl. Dřevorubec ho vyprostil a pokračoval v kácení. Marie se na starý houževnatý strom usmála, ale znovu přitom myslela na Theodora Pohla a jeho jemné popouzení k nenávisti.

Doufala, že stejně houževnatě budou vzdorovat i němečtí občané.